

at man ved den egentlige Lønning kun tænker paa Penge eller Byg. Jeg tror, — og jeg har forviiset mig om, at man i andre Ministerier, der nærmest have med disse Forhold at gjøre, opfatter Sagen paa samme Maade — at der gjøres en Adskillelse mellem Lønning og Emolumenter, navnlig naar disse fremtræde i Stikkelse af Bolig og Brændsel, saaledes at man, naar der nævnes Lønning, og naar denne saa bestemt adskilles fra andre Emolumenter, som her er Tilfældet, meget bestemt maa fastholde denne Adskillelse. Naar der altsaa siges, at Lærerinderne maa taale Affortning af $\frac{1}{3}$ af den Løn, der er fastsat i Loven af 1856, kan det ikke negtes, at det efter de almindelige Regler maa opfattes saaledes, at det kun er i Henseende til Pengelønnen, hvad enten denne betales direkte i Penge eller bestemmes indirekte efter Korn. Den daværende ærede Kultusminister udtalte ogsaa i Landstinget, at han antog, at de Bedkommende altid vilde faa den Lønning, de skulde have, i Penge. Det Spørgsmaal, som forelaa fra den Skolekommission, jeg før nævnte, og til hvilken Spar er afgaaet fra Ministeriet under 28de August 1868, angik heller ikke dette Spørgsmaal i dets Almindelighed, men Skolekommissionen gik tyertimod ud fra, at det var aldeles utvivlsomt, at man ikke kunde tænke paa at fradrage $\frac{1}{3}$ af Boligen og Brændselet, der nævnes i Loven af 1856, for Lærerindernes Bedkommende. Spørgsmaalet fremkom derved, at der i det paagældende Tilfælde var sat et bestemt Beløb som Bederlag for Boligen, nemlig 45 Rd., og for Brændselet 18 Rd., og Skolekommissionen mente nu — og deri tror jeg, den maa erkjendes for at have fuldkommen Ret, saaledes at altsaa ogsaa Ministeriet har havt fuldkommen Ret i sin Afgjørelse — at, naar man gik ud fra, at denne Affortning af $\frac{1}{3}$ ikke skulde finde Sted, hvor der blev givet Bolig og Brændsel in natura, vilde det ogsaa være urigtigt at gjøre en saadan Affortning anvendelig paa de Tilfælde, hvori man havde

sat en bestemt Sum som Bederlag for disse Ydelser, idet Meningen med dette Bederlag dog var den, at de Bedkommende skulde sættes i samme Stilling, som om de havde faaet Ydelserne in natura. Det var derom, Spørgsmaalet dengang dreiede sig, og jeg gaar nu ud fra, at Ministeriet saaledes som Loven er affattet, ikke vil kunne forsvare at fratage den Afskuffelse, som en af mine Forgængere har udtalt angaaende denne Sag. Hvorvidt de vedkommende Skolebestyrrelser ville gaa ind paa at efterfølge Ministeriets Afgjørelse, er en anden Sag. Det er jo ikke nogen stor Gjenstand, hvormed Spørgsmaalet her dreier sig, og dette synes dog at være et af de Tilfælde, hvori Meget taler for, at man, naar der er Tvivl tilstede, følger den humane Vej, idet man fortolker Loven saaledes, at de paagældende Lærerinder faa dette for Kommunen lidet betydelende, men for disse Lærerinder, selv vistnok meget betydelende Tillæg. Forfaavidt derimod Skolebestyrrelserne ikke ville gaa ind paa en saadan Fortolkning, skjønner jeg ikke, at man kan formene de Paagældende Udgang til at faa Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene.

S. M. Mark: Den høitagtede Minister har nu givet sin Forklaring af Loven, hvilket jeg kun kan takke for, om jeg end maa sige, at jeg ikke fuldkommen kan anerkjende den. Det er muligt at der har eksisteret en saadan traditionel Opfattelse af Forskellen mellem Begreberne Løn og Emolumenter, saa at der ved det Første forstaaes Penge og Korn og ved det Andet derimod Tillæg som Fri-bolig og Brændsel, men jeg maa rigtig nok tilstaa, at det forekommer mig ingenlunde at være klart udtalt enten i § 13 i Loven af 8de Marts 1856 eller i § 4 i Loven af 29de Marts 1867, at netop ikke Fri-bolig og Brændsel høre ind under det, der kaldes Løn, idet der kun i begge Tilfælde staar, at Løn er Penge og Byg foruden fri Bolig og Brændsel. Dette Ord „foruden“ opstiller